

Ozorai Sándorné Az Unokájával

Itt a Zsófi unokámmal vagyok lefényképezve. Ő a fiamnak, Péternek a kislánya hároméves korában. Most érettségizett ebben az évben. A gyerekeim, az unokáim, a dédunokáim mind meg vannak keresztelve, katolikusok. Úgy vagyok vele, hogy én adtam a rezervációt [reverzálist], az engedélyt arra, hogy katolikusok legyenek a gyerekeim, mert én a vallásomért annyira megszenvedtem, hogy azt mondtam, így a helyes. A munkahelyemen nem volt arról szó, hogy kinek milyen a származása. Egyszer mondta nekem egy kocsikísérő, hogy mamikám, én tudom ám, hogy a mami zsidó. Mondom, te meg cigány vagy. Mindenkit tegeztem, megengedték a korkülönbség miatt. Minden gépkocsivezetőnek mami voltam, ötvenéves korban már lehet. Ők is tegeztek, a jobbak között. Annyira becsültek, hogy az igazgató könyörögött, hogy menjek vissza, mert olyan, mint én, aki ilyen kedves és tud mindent, ilyet ő férfiban nem talál. Tényleg, én soha nem voltam betegállományban. Akkoriban nem tudtam beszélni senkinek arról, hogy mi történt velem Bergen-Belsenben, mert a sírás tört rám. A férjem és az anyja tudott róla, nagyon sajnáltak. Később már jobban tudtam róla beszélni.